

$$\text{В. 5. } d_k = |\Delta'_{c_1 c_2 \dots c_k}| = \sum_{n=k+1}^{\infty} \frac{n}{(n+1)!} = \frac{1}{(k+1)!} \rightarrow 0 \quad (k \rightarrow \infty);$$

$$\text{В. 6. } \frac{|\Delta'_{c_1 c_2 \dots c_k c}|}{|\Delta'_{c_1 c_2 \dots c_k}|} = \frac{1}{k+2}.$$

ЛІТЕРАТУРА:

1. Cantor G. Über die einfachen Zahlensysteme // *Zeitschrift für Mathematik und Physik*, 1869. — 14. — P. 121-128; also in *Collected Works*, Springer-Verlag, Berlin, 1932, P. 35-42.
2. Diananda, P.H. and A. Oppenheim. Criteria for irrationality of certain classes of numbers II // *Amer. Math. Monthly*, 1955. — 62. — P. 222-225.
3. Niven I. *Irrational Numbers*. — Washington DC: The Mathematical Association of America, 1967. — 161 p.
4. Самкіна Н.М., Школьній О.В. Факторіальна система числення та пов'язані з нею розподіли ймовірностей // *Фрактальний аналіз та суміжні питання*. — 1998. — № 2. — С. 157-165.

Войнов О. В.

ЧЕСТЬ ЯК ФЕНОМЕН ЛЮДСЬКОГО БУТТЯ В КУЛЬТУРІ

В статтє исслеуєтєся феномен чєстї с тєчкї зрєнїя антропєлєгїї и културї. Дємонстрїруєтєся чтє чєсть явлєтєся особьїм внутрєннїм сєстєянїєм цєлєстнєстї, кєтєрє служїт кєтєлїзєтєрєм сїльє духє для чєлєвєкє и чєлєвєчєскїх сєбєцтєв.

Кєтєгорїя «чєсть» - єднє з нєйдєвнїшїх кєтєгорїє лєдськєї свїдємєстї вєзєгєлї тє історїї културї, зєкрємє. Вєжлївїсть дєнєгє дєслїджєннє обумєвлєтєся тїм, щє фєнємєн чєстї мєжє бєтї прїчїнєю як вїсєкїх єтїчнїх ідєєлїв, тєк і нєжєрєстєкїшїх прєявїв в лєдськїї културї. Сємє тєму, єстєннїм чєсєм, зрїєс їнтерєс дє дєслїджєннє дєнєгє фєнємєнє.

Дєслїджєннє вїднєсїн чєстї прїдїлєлї євєгє рїзнї мїслїтєлї вїд Конфєцїє [5], дє Р. Нїсбєтт [13]. Прєвєдєннї дєслїджєннє дєнєгє фєнємєнє, вє ж тєкї зєлїшєлї бєжєннє зєзїрнєтї в сємє сєтнїсть дєхєвнїх вїтєкїв цьєгє явїщє, є тєкєж, сфєрмєлєвєтї єснєвнї зєкєнї вїднєсїн чєстї.

Рїзнї пїдхєдї дє пєнєттє чєсть, прєтє, дєзвєлєлїєтє вїдїлїтї дєякї зєгєлнї рїсї і дєякє кєрєсє мєтємєтїчнєї стрєгєстї вїднєсїн чєстї. Сємє цє змєсїлє євєрнєтїсє дє бїлш рєтєлнєгє і пєслїдєвнєгє єпєсє вїднєсїн чєстї, є тєкєж, спрєбєвєтї бїлш тєчнє вїзнєчїтї сємє пєнєттє чєстї. Мєтєю дєнєї рєбєтї є вїєвлєннє внєтрїшнєї лєгїкї, щє зєдєтєся вїднєсїнєм чєстї, є тєкєж зрєбїтї нєвї вїснєвкї прє рєлє фєнємєнє чєстї в лєдськєму бєттї в културї.

Скєдєнїсть і пєлїсємїчнїсть пєнєттє чєсть обумєвлєлїєтє нєобхїднїсть мїждїсцїплїнєрнєгє пїдхєдє дє єнєлїзє дєнєгє фєнємєнє. Цє прїзвєдїтє дє нєобхїднєстї єнєлїзє як лїтєрєтурнїх джєрєл (М. Лєрмєнтєв [6], Л. Тєлєстєє [9]), історїчнїх джєрєл (Бєсїдє [4], Ясє [2]), дєсвїдє вїдєтнїх прєдстєвнїкїв спїлнєт чєстї (Брєс Лї [7], Хєджї-Мєрєт [9]), фїлєсєфськїх кєнєцпїєї (Конфєцїє [5], Ф. Нїцшє [8], Г. Гєгєлє [3], А. Шєпєнгєуєр [11] тє їншї), тєк і прїрєднєчнє-нєкєвнїх дєслїджєнє (У. Бєйтс [1], Р. Нїсбєтт [13]).

Гєлєвнїмї мєтєдєм дєслїджєннє є лєгїчнїї і мєтєєнтропєлєгїчєскїї єнєлїзє сєтнєстї фєнємєнє чєстї, є тєкєж мєтєд єкзїстєнцїєннєгє єнєлїзє, щє дєзвєлєє дєслїджєвєтї фєнємєн чєстї пєзє єгє мєтєдєлєгїчнєю обумєвлєнїєю, чєрєз бєзпєсєрєднє зєвєрнєннє дє лїтєрєтурнїх джєрєл.

Єсмїєлєнє євєрнєм пєнєттє чєстї пєв'єзєнє з дєслїджєннєм вїдємєгє ємєрїкєнськєгє лїкєрєє-єфтєлємєлєгє У. Бєйтсє [1]. У свєїї кнїзї «Пєкєрєщєннє зєрє бєз єкєлєрїєв» [12], Бєйтс єпєсєє, щє, вїкєрїєстєвєчє рєтїєнєскєп, вїн вїєєвїє, щє прєгєлєшєннє брєхнї пєгїршєє зїр лєдїнє. З цьєгє дєслїджєннє Бєйтс рєбїтє вїснєвєк, щє прїчїнєю пєрєшєннє фєнєцїєє єстєнє є стєн мєзкє. Бєйтс вєжєє, щє нєпрєгє, щє вїнєкєє в мєзкє, вїклїкєє нєпрєгє в нєрвєвїї сїстємї, єкє, в сєвєю чєрєгє, блєкєє нєрмєлнєю дїєлнїєсть єрєнїєв лєдїнє. Нєпрєгє в мєзкє, вїклїкєє прєтїрїччє в рєбєтї м'єзїєв, зєвдєкї чємє вєнї зєвєжєлєтє дїєтї єдїн єднєму, вїд чєгє, зєкрємє, вїнєкєє пєрєшєннє зєрє, єк і їншїх фєнєцїєє єрєнїєзємє.

Дєслїджєннє Бєйтсє змєшєлєтє бїлш чїткє вїзнєчїтї щє ж є брєхнєю. Вїдпєвїднє дє мєтємєтїчнєї лєгїкї, брєхнє, цє єднє з дєвєх мєжлїєвнїх знєчєнєє тєвєрджєннє, прєтїлєжнє їстїнї. Брєхнєю вїзнєчєлєтє як прєтїрїччє їстїннїм знєчєннєм лєгїчнєї сїстємї. Тєк єк брєхнєю є прєтїрїччє в лєгїчнїї сїстємї, мї мєжємє тєкєж зрєбїтї вїснєвєк, щє мєзєк є лєгїчнєю сїстємєю, єкє зєдєтнє обчїслєвєтї прєтїрїччє. Обчїслєннє прєтїрїч мєзєкє є мїмєвїлнєю фєнєцїєєю, євєтєнємнєю влєстїєвїєстїєю лєгїчнєї сїстємї мєзкє.

Брєс Лї, вїдєтнїї фєхївєць і знєвєць схїднїх вїдїє єдїнєбєрєстєв, у свєїї кнїзї «Шлєх вїпєрєджєєчєгє кєлєкє» [7] зєзнєчєє: «Пєрш нїж бєдєтє мєтї мїсцє рєхї, мєє бєтї змїнє м'єзєвєї нєпрєгє зв'єзєк, щє бєрєтє чєєстє в нїх. Єфєктїєвнїєсть цїєї спїлнєї м'єзєвєї рєбєтї є єднїм з тїх фєктєрїєв, єкї вїзнєчєлєтє мєжї швїдкєстї, вїтрїєвєлєстї, сїлї, спрїтнєстї і тєчнєстї у вєїх вїдєх єтлєтїчнїх впрєв». У цїх свєїїх вїснєвєкєх, Лї втєрїтє рєзєлнєтєтєм дєслїджєнє Бєйтсє.

Єкєщє мї бєдємє дєслїджєвєтї лєгїкє єкрєїнськєї мєвї, тє зєуєжємїє, щє пєнєттє фїзїчнєгє здрєв'є в слєвєх «зцїлєннє», «цїлїтєлєстєвє» і «цїлїтєлє», єрєнїчнє пєв'єзєнїє з пєнєттєм мєрєлнєгє і пєсїхїчнєгє здрєв'є, в тєрмїнєх «цїлїєннїї», «цїлнїї». Зв'єзєк пєнєтє цїлїєннєстї і зцїлєннє, є пїдтєвєрджєннєм тєгє, щє лєдїє зєдєвнє пємїчєлї, щє внєтрїшнєє зєгєджєнїє є джєрєлєм мєрєлнєгє і фїзїчнєгє здрєв'є.

Так як відносини честі зароджувалися незмінно в середовищі кочівників і воюючих етносів, воно пов'язане із суттю їхніх стосунків. У відкритій боротьбі перемагали люди з найбільш вираженою силою духу. Джерелом цієї сили духу служили деякі якості їх особистості. Дослідження історії підтверджує, що честь і аристократизм, пов'язані зі здатністю захистити своє життя і майно. У таких соціумах причинно-наслідковий зв'язок між життям і силою духу був очевидним. І ця логіка стверджувала, що сила духу служить джерелом життя, власності і здатності утримувати сім'ю. З цього неминуче випливає, що сила духу є первинною, а, отже, є більш високою цінністю, ніж життя. На відміну від аборигенних племен Африки та Індонезії, військові кочівники черпають силу духа з внутрішньої цілісності. Саме ця внутрішня цілісність стає духовним шляхом воюючих людей.

Поняття честі виходить зі спостережень зв'язку між цілісністю людини і його силою духу. Постійно воюючі військово-кочові етноси помітили залежність внутрішнього стану і виживання в бою. Цей особливий внутрішній стан сили духу, що забезпечує виживання в бою, отримав назву честі. Внутрішньо несуперечливий стан мозку, пов'язаний з почуттям самоповаги і виражається у відчутті впевненості і власної гідності. Саме це носить назву цілісності особистості. Підтримка цього особливого внутрішнього стану, або іншими словами, честі стала духовним шляхом військової еліти. Духовний шлях честі мав одну рису всіх світових релігій, - у ньому духовні цінності були вищими, ніж людське життя. Релігія честі черпала силу духа з внутрішнього джерела - власної цілісності людини.

Слід окремо зазначити, що честь як стан цілісності, та фактор, згідно якому проводиться логічна операція ділення множин, не передбачає кількісного виміру. Скоріше це якісна зміна. Вона передбачає, що людина в даний час або має стан внутрішньої цілісності, а, отже, і честі, або не має його. Та в різні періоди часу, людина може або набувати, або втрачати стан внутрішньої цілісності, а отже, і честі. Зокрема, на практиці, існують проміжні стани. Вочевидь, тому, кочові спільноти починають вимірювати міру військової вдачі людини розміром його рухомого майна. Це викликає другий прояв поняття честі. Тут честь виникає як міра зовнішньої поваги і пошани по відношенню до певної людини. Подібний кількісний вимір честі, призводить до зміни соціального ієрархічного становища людини в кочовому суспільстві.

Боездатність військових підрозділів вимагала відмінної сили духу кожного з бійців. Силу духу в хорошому стані могла зберегти лише честь, тобто стан внутрішньої цілісності і самоповаги. Завдяки такій необхідності, в середовищі воюючих племен виникав особливий, досить строгий порядок взаємних відносин, що вимагає дотримання взаємної поваги. Цей порядок отримав назву етикету.

Досліджуючи відносини світу честі ми неминуче виявляємо в них якусь строгу, майже математичну логіку. Переслідуючи мету впорядкування, або чіткого, логічного викладу законів честі, ми можемо спробувати описати ці відносини більш чітко і послідовно. Перше, що можна стверджувати про логіку честі, це те, що логіка честі ділить всі відносини, і відповідно світ людських відносин, на світ відносин честі і безчестя. Такий розподіл відбувається відповідно до логічних законів розподілу понять. Обидві множини не перетинаються і є запереченням одна одної за ознакою честі. Таким чином, виникнення категорії честі ділить світ на два протилежних суспільства: суспільство честі і суспільство не-честі, або іншими словами, безчестя.

Завдяки властивості внутрішньої цілісності, світ честі став причиною виникнення етики, чесності, волі. Централізація діяльності мозку є причиною несуперечливого інтелекту, який народжує наукове мислення і розуміння природи. Таке розуміння природи служить причиною справжнього лідерства, при якому цінністю є не прагнення отримати вигоду, а усвідомлення більш високих цілей, в кінцевому підсумку служіння своєму класу.

Завдяки наведеним міркуванням, ми можемо визначити честь, як несуперечливий стан мозку, який народжує моральне право. Моральне право, в свою чергу є джерелом моральної сили, або іншими словами, сили духу. Завдяки даному ланцюгу міркувань, ми також можемо стверджувати, що честь є джерелом моральної сили і сили духу.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Бейтс У., Корбетт М. Улучшение зрения без очков по методу Бейтса. Как приобрести хорошее зрение без очков /Сборник. -Вильнюс: Полина, 1990. – 272 с.
2. Вернадский Г.Д. Монголы и Русь. Пер. с англ. Беренштейна Е.П., Губмана Б.Л., Строгоновой О.В. – Тверь: ЛЕАН, Москва: АГРАФ. – 1997.- 480с.
3. Гегель Г.В.Ф. Феноменология духа. М.: Наука. 2000. - 495с.
4. Книга Самурая: Ямамото Цунэтомо «Хагакурэ», Юдзан Дайдодзи «Будосёсинсю», Юкио Мисима «Хагакуре Нюмон». – Евразия, СПб., – 2001. – 320с.
5. Конфуций. Авторский сборник. Конфуций. Изречения, Переводчики А. Штукин, И. Семенов, -АСТ Москва, Хранитель, -2007. – 400 с.
6. Лермонтов М.Ю. Герой нашего времени. - М.: Художественная литература. – 1969. - 175с.
7. Ли Б. Путь опережающего кулака: Пер. с англ. В.Касьянов, К.Касьянова. – Минск, 1996. – 205с.
8. Ницше Ф. К генеалогии морали. Соч. в 2 т., т. 2. М., 1990, С. 379-404;
9. Толстой Л.Н. Авторский сборник . Хаджи-Мурат. - Эксмо. – 2010. – 640с.
10. Философская антропология: словарь /Под редакцией Н.Хамитова. – К. КНТ, 2011. – 472с.
11. Шопенгауэр А. Две основные проблемы этики: Афоризмы житейской мудрости. – Мн.: Попурри, 1997. – 592с.
12. Bates W.H. The Bates method for better eyesight without glasses.- New York: Holt, Rinehart and Winston,1981.- 200p.
13. Nisbett R.E., Cohen D. Culture of Honor: The Psychology of Violence in the South . Westview, 1996. – 144p.